

XXIV МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

17-31 МАРТ 1984г. - РУСЕ - БЪЛГАРИЯ

ПОСВЕТЕН НА 40 ГОДИШНИНАТА ОТ ПОБЕДАТА НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ В БЪЛГАРИЯ

К 7/М 45

1200000868600

R $\frac{7}{1145}$

**XXIV МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1984**

Посветен на 40-годишнината от победата на
Деветосептемврийската социалистическа
революция в България

**СЛОВЕНСКИ СИМФОНИЧЕН
ОРКЕСТЪР НА ЛЮБЛЯНСКОТО
РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЯ — С Ф Р Ю**

Диригент — АНТОН НАНУЦ

*Регионална библиотека
"Любен Каравелов"*

120000868600

19 март — понеделник Начало — 19,30 ч.

Зала — Дом на културата

448221

П. МИХЕЛЧИЧ „Картини от хубавия
край“ — сюита от 4
части

БЕТХОВЕН Концерт за пиано и ор-
кестър № 4
Allegro moderato
Andante con moto
Rondo

Солист — Н. А. ЮРИ БУКОВ

БРАМС Симфония № 4
Allegro non troppo
Andante moderato
Allegro giocoso
Allegro energico e passio-
nato

Произведението на съвременния югославски композитор **ПАВЕЛ МИХЕЛЧИЧ** представлява сюита от 4 части. Във всяка част са използвани мотиви от народни мелодии: в първата — танц, във втората — „Зелено дръвче“, в третата — „Бели венци“ (вариант на словенска тъжна песен), в четвъртата — „Тридесет юнака“ (народна песен от словенско-хърватския край).

Сюитата е изградена така, че всичките четири части са обединени от тематичния материал, като по различен начин през тях преминава своеобразен мотив на звънене, наречен на словенски „кленкание“.

Тези мотиви, свързани с народни ритуали, вдъхновяват автора за създаването на богато нюансирана творба. Партитурата е написана за голям симфоничен оркестър с орган, а фактурата на произведението е изключително разнообразна.

Ако приемаме Бетховеновата музика като символ на класика и класичност, трябва да признаем, че този символ е твърде многозначен. **ЧЕТВЪРТИЯТ КЛАВИРЕН КОНЦЕРТ** на **ЛУДВИГ ВАН БЕТХОВЕН** (1770 — 1827) се счита за лиричен, но тъкмо това ни разкрива широкия смисъл на лиричното начало, такова, каквото го изживява класикът. Самото начало на концерта е не само поетично и емоционално, то звучи и като размисъл, и като спокойна реч. Когато по хода на развитието зазвучи марш, това също е лирика, но от този тип въдушевно изказване и преживяване, който се поражда от годините на Френската революция и Наполеоновата епопея.

Могъщата разработка на първата част по особен начин се пречупва и отстъпва пред особено нежен, печален, почти неуловим нов лиричен образ в партията на пианото. А краят на първата част е също триумфален емоционален подем.

Втората част е единствен по рода си диалог между солист и оркестър: молба, жалба — непреклонна строгост. Сравняват този диалог с оня епизод от легендата за Орфей, когато певецът омилостивява духовете на подземното царство.

В последната част нахлува бурно, жизнено, утвърждаващо начало и силата на лиричното преживяване носи мощен динамичен заряд.

Народният артист **ЮРИ БУКОВ** е роден в София. Още като дете той проявява изключителни музикални способности. Става ученик на известния наш педагог проф. А. Стоянов. Своя първи концерт Юрий Буков изнася на 12 годишна възраст, а на 15 години вече е солист на Академичния симфоничен оркестър.

След блестящо завършеното висше музикално образование, Буков продължава усъвършенствването си в Парижката национална консерватория, където специализира при Ив Нат, Маргарита Лонг и Едвин Фишер.

Лауреат на редица международни конкурси, пред младия артист много бързо се

открива пътят на блестяща международна кариера. За много кратко време изкуството на Буков става известно в почти цяла Европа, Африка, Северна и Южна Америка, Азия и Близкия изток. Той изнася концерти с такива известни диригенти, като Клои-танс, Кнапертсбуш, Лайтнер, Маркевич, Дорати, Озава, Рождественски и други.

Юри Буков има записани грамофонни плочи с фирмите: Филипс, Пате Макрони, Вестминстер — Парамони, РЦА.

ОТЗИВИ

„Концертът в ми-бемол мажор от Лист бе изпълнен с голямо майсторство и професионализъм от българския пианист Юри Буков. . . “

„Кьолнише Рундшау“ — Кьолн

„Интерпретацията на сонатата в до мажор от Бетховен бе наситена с много динамизъм и правдивост. . . “

„Дейли телеграф“ — Лондон

„. . . Юри Буков — един пианист от световна величина. . . “

„Трибуна де Женеве“ — Женеве

Едно столетие ни дели от епохата, в която живее и твори **ЙОХАНЕС БРАМС** (1833 — 1897). Времето не е било несправедливо към неговата музика — преживял доста дискусии и противоречиви оценки, Брамс постепенно, но дълбоко и трайно навлиза в съзнанието на своите съвременници като носител на особен, неповторим образен свят, като творец със собствена мисия в историята на европейската култура. На фона на музикалната и обществена активност на такива късни романтици като Лист и Вагнер, сред цялата противоречивост и нееднозначност на втората половина на 19-ти век, Брамс се откроява по своеобразен начин. В биографията на композитора може да не открием непосредствени следи от външни събития и импулси, но цялото му творчество представлява процес на активно приобщаване към огромния свят на музикалните традиции и музикалната съвременност. Нещо повече — Брамс успява както никой друг от съвременниците си да обгърне и подчини на своето виждане всичко онова, което може да се нарече музикално достойние и кръгозор на онази епоха.

Наистина, ако се опитаме да си обясним защо за Брамс връзката с традицията означава нещо по-важно и по-конкретно, отколкото за Вагнер, Лист или Брукнер, ще видим, че той вече не е свързан с духовните тежнения на немския романтизъм. При него много от проблемите на романтизма са надраснати, изживяни, преосмислени и извисени. Тази позиция придава на Брамс удивителна сила. Така например, той търси и разкрива трагичното в не по-малка степен от други свои съвременници, но му придава особено чисти и благородни черти. Болката не стига до болезненост, фаустовското начало е освободено от мефистофелски мотиви, вместо гротеска и ирония Брамс постига катарзис. И тъкмо затова конфликтите и в Първата, и в последната му — **ЧЕТВЪРТА СИМФОНИЯ**, се възприемат като Бетховеновски, като класически величави обобщения, при това различни по смисъл — в

Първата симфония драмата е преодоляна, в последната — безкомпромисно изведена докрай, до висотата на голямата трагедия.

Не случайно Четвърта симфония принадлежи към най-съвършените и самобитни творения на Брамс. Последната симфония, „за която не прилягат каквито и да било думи“ (по ироничната забележка на Брамс) е написана през летните месеци на 1884 и 1885 година в австрийския град Мюршцшулаг. Създадена почти десет години след Първата, тя твърде много се родее с нейния замисъл, особено що се отнася до Финала на симфонията. Цялото развитие на драмата настойчиво търси своето разрешение в последната, четвърта част на композицията. Но в Четвърта симфония подобно развитие на действието носи в себе си и „вкуса“ на една неумолима съдбовност, чиято трагична кулминация идва едва в необичайния по размери и структура Финал (пасакалия с 31 вариации). Ако се върнем назад от този огромен Финал, предшестващите го части ни се струват по-скоро като една дълга прелюдия: меланхоличната първа част, в която някои откриват асоциации с началото на Моцартовата сол-минорна симфония (Брамс е бил особено привързан към нея и е притежавал оригинала ѝ), романтичното Анданте, а сетне и веселостта на Скерцото.

Несъмнено, последната дума на симфоника Брамс е една трагична дума. В оставащите 12 години до неговата смърт той не се връща повече към този музикален жанр. Напрасно скиците за Пета и Шеста симфонии са очаквали вниманието на майстора.

АНТОН НАНУЦ (роден в Канал/Сока, Югославия) учи дирижиране в Люблянската музикална академия. Започва кариерата си като главен диригент на оркестъра в гр. Дубровник. През 1975 година се завръща в Любляна като диригент на Словенския филхармоничен оркестър, а от 1981 година е главен диригент на Словенския симфоничен оркестър на Люблянското радио и телевизия. Антон Нануц е носител на най-големите награди на Югославия в областта на културата и изкуството. Успешни са изявите му в главните музикални центрове на Европа — Лондон, Брюксел, Будапеща, Варшава, Дрезден, Ленинград, Виена, Линц. Нануц е познат като оригинален интерпретатор на съвременна и романтична музика.

През 1977 и 1980 година успешно гастролира в САЩ със Словенския симфоничен оркестър. Доказателство за това са и отзивите:

„Техният концерт в Карнеги Хол беше истинско преживяване. Вълнуващата интерпретация на Нануц изправи публиката на крака няколко пъти по време на концерта. Изпълнението на Симфония № 4 от Чайковски беше кулминация на тяхното представление. . . “ (в. „Нешвил Бенър“)

СЛОВЕНСКИ СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР НА ЛЮБЛЯНСКОТО РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЯ — СФРЮ

Известният в цяла Европа Словенски симфоничен оркестър е създаден в Любляна — столицата на една от републиките в Югославия — Словения. Градът израства от някогашната Римска колония Емона (Колония Юлия Емона).

През 1955 година в Любляна има три оркестъра, като един от водещите в Югославия е Словенският симфоничен оркестър на Люблянското радио и телевизия. Оркестърът успешно гастролира в Италия, Швейцария, ГДР, ФРГ, Австрия, Чехословакия и има много награди.

Между изтъкнатите диригенти и солисти, работили с оркестъра, се открояват имената на: Е. Шмид, С. Хюбад, Е. Боур, Н. Ярви, А. Торадзе, А. Дермота, Н. Петров, А. Росанд, Р. Стайнберг, Д. Лехел, К. Клайбер, Б. Туквел и др.

Сега диригент на оркестъра е Антон Нануц — дългогодишен ръководител на оркестъра в Дубровник, диригент и на Люблянската филхармония.

Оркестърът има издадени 46 дългосвирещи плочи; около 30 000 минути архивни записи.

ОТЗИВИ:

„Хорът и оркестърът на Люблянското радио са истинско откритие. Ние можем само да се възхищаваме от факта, че столицата на Словения — град с по-малко от 200 000 жители, има такъв великолепен професионален ансамбъл. . . “

Париж — Хармони, 1971

„ . . . Няма чужд оркестър, колкото и добър да е, който може да отрече факта, че музикалната почва в Лайпциг е „гореща“ от присъствието на Гевандхауз и Радио-оркестъра. Можем да кажем, че гостите от Любляна посрещнаха с чест предизвикателството. . . Всички инструментални групи имат отлични млади изпълнители, оркестърът свири дисциплинирано и интензивно.“

Лайпциг — Мителдойче нойсте Нахрихтен,
1971

„ . . . Радиосимфоничният оркестър от Любляна повтори шумния успех на оркестъра на Караян. . . “

Бон — Генераланцайгер, 1972

„ . . . Сваляме шапки пред нашите добри познати — Словенския симфоничен оркестър на Люблянското радио и телевизия и неговия диригент Само Хюбад.“

Грац — Тагеспост, 1972 г.

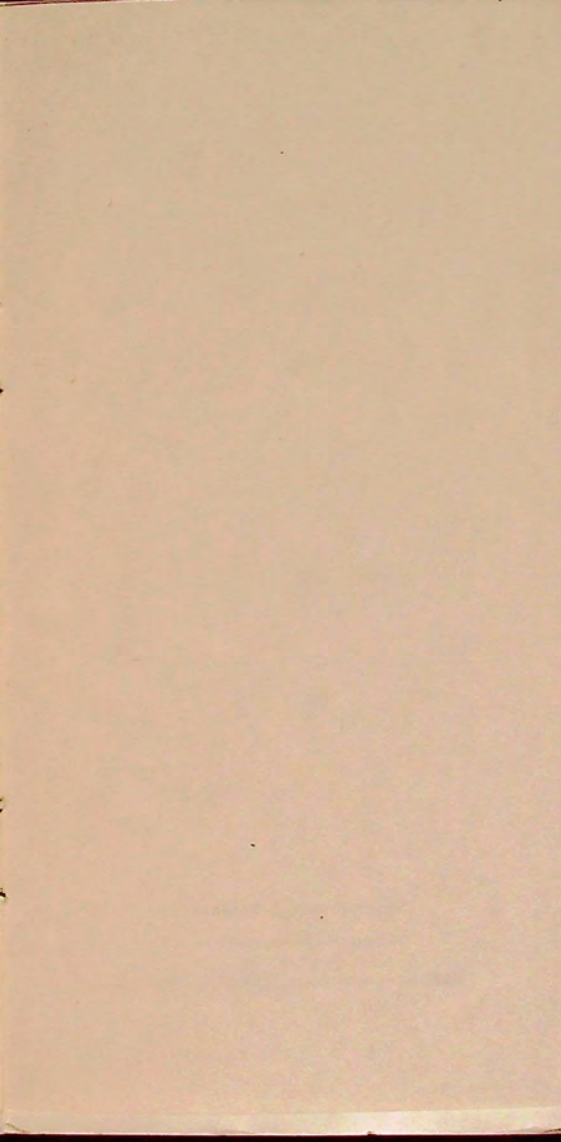
„ . . . Оркестърът под диригентството на Само Хюбад се представи много успешно.“

Венция — Месаджеро Венето, 1971 г.

„ . . . Беше удоволствие да се чуе изпълнението на Симфоничния оркестър на Люблянското радио и телевизия. Ансамбълът доказва възможностите си много пъти.“

Виена — Фолксштиме, 1973

Програмата подготви ИВА ИЛИЕВА

Редактор — В. Шейтанова

Набор — Моно-фото

Държавна печатница „Дунав“ — Русе

